

Arrest

nr. 137 761 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger van Pashtou origine. U bent geboren in 1989 te X, in de Swat-vallei (FATA). U beheerst naast het Pashtou ook het Urdu en het Engels en behaalde uw diploma intermédiaire. In de periode 2007-2008 verbleef u voor uw studies in een hostel in Kabal (Swat). In de vakanties of wanneer de school uit veiligheidsoverwegingen sloot keerde u terug naar huis. In die periode was het onrustig in uw streek. Van oktober tot november 2007 verbleef u met uw familie tijdelijk in Odigram (Swat). Op 10 juli 2008 diende u samen met uw familie omwille van de onveilige situatie in uw regio naar Peshawar te vertrekken. Jullie huurden er een huis maar registreerden jullie niet als IDP.

Zo'n 20 dagen later keerden jullie op aandringen van uw moeder terug naar huis. U verbleef in april 2009 ook een maand in Mardan (Khyber Pakhtunkhwa). Uw vader en diens broer zijn actief in de vastgoedsector. Zelf heeft u niet gewerkt.

Uw oom heeft banden met de Taliban in uw dorp. Hij eiste van u en uw broer dat jullie voor hen zouden werken. Uw broer ging in op deze eis. U vervoegde de taliban niet, maar deed af en toe wel enkele karweitjes voor hen. Toen het leger uw district binnenviel trokken de taliban zich terug. De meesten onder hen keerden terug naar hun families maar ontvluchtten de regio niet. Het leger informeerde zich over de identiteit van de talibanstrijders en kon enkele talibanleden arresteren. Ze waren blijkbaar op de hoogte van uw familieband met een taliban-getrouwe en het feit dat u voor hem klusjes opknapte, want op een dag in mei 2010 kwamen de autoriteiten ook naar uw huis. U was op dat ogenblik niet thuis, maar werd ingelicht door uw familie. U kon naar Karachi vluchten, waar een andere oom van u woont. U leefde er nog 8 maanden, tot uw oom besliste dat het veiliger zou zijn om u naar Europa te sturen.

Uw oom regelde uw reis met een smokkelaar en u vertrok op 14 december 2010 vanuit Pakistan via Iran en Turkije naar Griekenland. Daar verbleef u 3,5 maanden. Vervolgens reisde u via Italië en Frankrijk verder naar België, waar u op 5 juni 2011 aankwam. Twee dagen later diende u een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een geplastificeerde kleurenkopie van uw identiteitskaart, uw domiciliocertificaat, verschillende schoolattesten, een sportcertificaat, kopies van een IDP (Internally Displaced Person) kaart en een IDP visa-kaart op uw naam, en een kopie van een IDP-registratieformulier.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Pakistaanse autoriteiten vreest omwille van uw familieband met uw oom H.(...) J.(...), een talibanaanhanger, en het feit dat u - onder druk van deze man- allerlei karweitjes opknapte voor de taliban en u bijgevolg door de autoriteiten zou gezocht worden.

Er kan aan uw beweerde vrees echter geen geloof worden gehecht.

Zo is het vooreerst hoogst opmerkelijk dat u, die verklaarde dat de autoriteiten uw ouderlijke huis binnenvielen op zoek naar u (CGp14), vanuit de sterk gemilitariseerde Swatvallei naar Karachi wist te vluchten in 2010 (CGp14), te voet en met openbaar vervoer (bus) (CGp14), ondanks de vele controleposten in de regio (CGp14-15). Gezien uw verklaringen, als zou u door de Pakistaanse autoriteiten gezocht worden (CG p 14), is het geenszins aannemelijk dat u uw vlucht van de Swatvallei - zonder meer - aflegde in het bezit van uw eigen identiteitsdocument (CGp14), hetgeen u ook spontaan zou getoond hebben bij de ene persoonlijke identiteitscontrole die u tijdens deze tocht zou hebben gehad (CGp14). Ook uw beschrijving van de lakse houding van de autoriteiten aan de overige controleposten die u zou gepasseerd zijn, namelijk dat het personeel aan de checkposten buspassagiers slechts vluchtig controleren, dat ze geen moeite zouden doen om iedereen te checken en dat ze u nergens iets gevraagd zouden hebben (CG p15, CGp14), is weinig geloofwaardig in de context van de onstabiele situatie in uw regio van herkomst én uw eigen verklaringen als zou het leger in die periode verschillende talibanleden opgespoord en/of gearresteerd hebben, waaronder uzelf (CG p14-15, DVZ vragenlijst 3.5). De geloofwaardigheid van uw relaas en uw beweerde vrees ten opzichte van de Pakistaanse autoriteiten wordt hierdoor reeds danig ondermijnd.

Daarenboven legde u, al dan niet bewust, enkele opmerkelijke kopies voor die de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnen. Zo werd vastgesteld dat u in het bezit bent van kopies van 3 gelieerde documenten, zijnde een IDP registratieformulier met stempels van voedsel-en hulpbedeling op verschillende tijdstippen, een IDP registratie en rantsoenkaart en een elektronische portefeuille (een Visa-kaart van het type 'UBL Wallet'), uitgereikt aan IDP's, op uw naam en met vermelding van uw identiteitskaartnummer, waaruit mag blijken dat u als IDP geregistreerd bent, en van ten laatste oktober 2009 tot minstens maart 2010 zou genoten hebben van de steun en voedselbedeling van het UNHCR. U ontkende echter geregistreerd te zijn als IDP (CGp9). U kon nochtans geen verdere toelichting verschaffen bij deze documenten, dan: "het was van toen ik met mijn oom was, hij maakte het misschien, ik weet het niet, je kan er ook geld mee krijgen, ik weet het niet, misschien gaf hij het aan mijn ouders" (CGp9). Wanneer gevraagd werd wanneer uw oom dit zou gemaakt hebben, stelde u slechts: "ik weet het niet, hij werkte met IDP's, hij was hoog opgeleid. Je kan zoiets maken of je kan in het kamp echt verblijven, ik weet het niet. Misschien gaf hij het aan mijn ouders" (CGp9). Over het waarom van deze opmerkelijke actie van uw oom, die u officieel zou geregistreerd hebben als IDP, ondanks het feit dat u door de autoriteiten zou gezocht worden, kan u naar eigen zeggen geen verklaring afleggen, omdat u niet op de hoogte zou zijn (CGp16). Wanneer u gevraagd werd of u zich over deze documenten - waarover u weinig schijnt te weten - informeerde bij uw ouders, stelde u dat u deze documenten wel heeft bekeken bij ontvangst, maar u er geen acht op heeft geslagen (CG p9). U ging niet in op de uitdrukkelijke vraag van het CG (CG p17) om over deze documenten na het gehoor alsnog een verklaring neer te leggen, en dit ondanks uw frequente contacten met uw familie in Pakistan

(CG p3, p6), waardoor mag verwacht worden dat u binnen de beschikbare termijn over deze anomalie een redelijke verklaring zou verschaft hebben. U blijft hier dan ook duidelijk in gebreke. De vage verklaringen die u tijdens uw gehoor aflegde met betrekking tot deze documenten kunnen niet overtuigen, wat tot de zwaarwichtige conclusie leidt dat u bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent uw recente verblijfplaatsen. Bijgevolg kan ook aan de feiten die zich in 2010 in uw dorp zouden hebben afgespeeld geen geloof gehecht worden. De vaststelling dat u als IDP geregistreerd werd en nog zeker tot maart 2010 gebruik maakte van de hulp aan dit statuut verbonden (zie stempels achterzijde IDP registration form), ondermijnen verder op ernstige wijze dat u enig probleem zou kennen met de Pakistaanse autoriteiten.

Er dient nog te worden opgemerkt dat u onaannemelijk vaag bleef over de taken van uw oom en broer bij de taliban. Zo is het opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van wat uw broer ondernam op het moment dat het leger de Swatvallei binnenviel (CGp13) en u met de rest van het gezin naar Peshawar dienden te vluchten (CGp5), maar veronderstelt u slechts dat hij waarschijnlijk mee deed met de taliban (CGp13). U heeft zich hierover niet geïnformeerd bij uw broer (CGp14), hoewel u ook nadien nog samen met uw broer in hetzelfde huis woonde (CGp13), wat wijst op een weinig aannemelijke desinteresse. Over uw oom verklaarde u dat hij een commandant was bij de taliban (DVZ vragenlijst 3.5), doch over zijn precieze rol bij de taliban blijft u op de vlakte. Zo blijkt uit het geheel van uw verklaringen eerder dat uw oom een leidende figuur was binnen de dorpsgemeenschap (CGp10-11), en dat hij samenwerkte met de taliban, ondermeer door inlichtingen door te spelen (CG p11), en 's nachts te waken (CG p11). Gezien de aard van de samenwerking van uw oom met de taliban, dient besloten te worden dat uw oom eerder een beperkt risicoprofiel heeft en geenszins als een talibancommandant kan worden gezien, noch kon op basis van uw verklaringen worden vastgesteld dat hij daadwerkelijk actief mee gestreden zou hebben tegen de Pakistaanse autoriteiten. Zo gaf u ondermeer aan dat uw oom zelfs een actie van de taliban tegenhield, om de veiligheid van uw dorp te vrijwaren (CG p11). Uw verklaringen, waaruit de aard van de relatie tussen uw oom en de taliban blijkt, staan dan ook in schril contrast met uw eerdere uitspraken als zou uw oom talibancommandant geweest zijn (DVZ vragenlijst 3.5). Uw verklaringen missen dan ook duidelijkheid en coherentie. Gezien uit het geheel van uw verklaring blijkt dat u uw vrees jegens de autoriteiten minstens deels koppelt aan het feit dat ook uw familieleden – op een intensere manier dan uzelf - bij de taliban betrokken waren, mag verwacht worden dat u gedetailleerdere, vollediger en coherenter verklaringen kan afleggen over hun precieze activiteiten bij de taliban.

Dient nog te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde activiteiten voor de taliban bijzonder beperkt waren. Zo zou u 's nachts aan de kant van de weg een soort wacht hebben gehouden (CGp12). U zou deze bewakingsopdracht bovendien slechts in de periode 2007-2008 (respectievelijk tot 2009, CGp12, p15) hebben uitgevoerd, wat opmerkelijk genoeg samenvalt met uw studies, waarvoor u in een hostel in Kabal verbleef (CGp4). Naar eigen zeggen patrouilleerde u dan ook enkel in het weekend, wanneer u thuis was (CGp12), hoewel u eerder over uw verblijf in Kabal verklaarde: "ik verbleef er de hele tijd, maar in de vakanties ging ik terug naar huis. Als er een probleem was met de taliban sloten de scholen vaak en dan keerde ik terug naar huis" (CGp5). De beperkte draagwijdte en lage frequentie van uw verklaarde activiteiten in opdracht van de taliban dragen – in het licht van de eerdere vaststellingen – bij tot de onaannemelijkheid van enig reëel risico op vervolging vanwege de Pakistaanse autoriteiten jegens uw persoon.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart bevat uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. Uw verschillende schoolattesten en uw sportcertificaat ondersteunen uw identiteit en scholingsgraad, dewelke niet betwist wordt. Ze geven tevens een voorzichtige indicatie van uw verblijf in Bara Banda tot mei 2006, en uw verblijf in Kabal tot mei 2008. Ze leveren echter geen bewijs van uw aanwezigheid in het Noord-Westen van Pakistan na 2008. Bijgevolg kunnen voornoemde documenten de door u aangehaalde problemen die u in mei 2010 in Bara Banda zou gekend hebben niet aantonen. De kopies van verschillende IDP documenten daarentegen geven, ondanks de slechte kwaliteit ervan, een duidelijke aanwijzing dat op uw naam een IDP registratie werd opgemaakt en u van de voordelen daaraan verbonden gebruik maakte, getuige de stempels aan de achterzijde van het IDP registratieformulier. Deze door u voorgelegde documenten geven dan ook een duidelijke indicatie van de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas (zie supra).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende

gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo is de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel gebleven. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn en toe te schrijven is aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiiitische Hazara-minderheid in Quetta geïsoleerd werd. Ook overheidspersoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de situatie in PcK relatief stabiel en kalm is gebleven. In 2013 vonden er in geheel PcK zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie

gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent (CGp6), die naast het Pashtou ook het Urdu en het Engels machtig is (CGp5). U bent bovendien hoog opgeleid en blijkt van goeie komaf te zijn (CG p4-5). U heeft tevens een welgestelde oom in Karachi, bij wie u voor uw vertrek uit Pakistan reeds verscheidene maanden verbleven zou hebben, waardoor verondersteld mag worden dat u bij terugkeer over een draagkrachtig sociaal opvangnet beschikt (CGp7).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 4 en 8 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 maart 2003, van artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 3 juncto artikel 13 EVRM, van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”. Verzoeker merkt in de eerste plaats op dat zijn broer op 23 juni 2014 als vluchteling werd erkend in Italië. Dit is een essentieel gegeven dat wijst op de gegrondheid van verzoekers vrees en de waarachtigheid van zijn relaas. Tevens merkt verzoeker op dat de bestreden beslissing verkeerdelijk beweert dat de Swat vallei in FATA ligt. Verzoeker wenst erop te wijzen dat de informatie in verband met de checkpoints die in het administratief dossier is opgenomen FATA betreft en niet de Swat vallei. Verder stelt verzoeker dat hij verklaard heeft dat er tussen Swat en Karachi heel wat controles waren door gemaskerde mannen die

enkel de identificatiebewijzen vragen van diegenen die er verdacht uitzien en dat de speciale kaarten die de regio aangeven waarvan men afkomstig is bij elke verplaatsing dienden getoond te worden. Er is een enorme hoeveelheid mensen die zich op dat moment vanuit de regio van de Swat vallei verplaatsten. Het is onredelijk om aan te nemen dat het leger grondige identiteitscontroles kan verrichten van meer dan 360.000 IDP's terwijl ze zich verplaatsen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen levert ook geen enkele objectieve bron aan om te argumenteren dat er wel degelijk grondige en waterdichte controles plaatsvonden. Uit objectieve bronnen blijkt dat het Pakistaanse leger slagkracht en doeltreffendheid mist, maar dat het gebrek aan succes hen er niet van weerhield om de overwinning te claimen. Daarnaast zou verzoeker zichzelf wel erg verdacht maken als hij zich weigert te identificeren als hem hierom gevraagd wordt. Verzoeker kon niet anders dan zich identificeren en hopen dat hij enkel lokaal werd gezocht, maar (nog) niet op een brede schaal. Overigens heeft verzoeker verklaard dat er geen arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd. Met betrekking tot de IDP-documenten, stelt verzoeker dat hij verklaard heeft dat zijn familie zich niet als IDP heeft laten registreren. Zijn oom, die politieke banden had, heeft verzoeker wel laten registreren, maar verzoeker wist daar het fijne niet van. Volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijzen de documenten erop dat verzoeker geen problemen kon hebben gehad met de autoriteiten. Objectieve bronnen bevestigen echter dat er erg veel complicaties waren bij het registratieproces voor IDP's en dat er flagrante corruptie werd vastgesteld bij dit registratieproces. Verzoeker werd op het moment van de registratie als IDP niet gezocht door de overheid, en was zich niet bewust van zijn registratie, aangezien zijn oom dit geregeld had en waarschijnlijk ook de ermee gepaarde bijstand incasseerde. Gezien de corruptie, het feit dat verzoekers oom politieke banden had en volgens verzoeker met IDP's werkte en gezien verzoeker op het moment van de registratie niet gezocht werd, is het mogelijk en geloofwaardig dat verzoekers oom hem buiten zijn directe medewerking als IDP liet registreren. Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoeker nooit heeft verklaard zelf gebruik te hebben gemaakt van deze documenten en bevatten de documenten geen informatie die toelaat verzoeker op basis van dit document alleen te identificeren. Vervolgens stelt verzoeker dat het niet opmerkelijk is dat personen die voor of met de taliban werken geen specifieke informatie over operaties delen met familieleden. Dit is immers niet noodzakelijk en kan risico's met zich meebrengen. Verzoeker heeft overigens nooit gezegd dat zijn oom een talibancommandant was, maar de dossierbehandelaar interpreteerde dit zo. Dit betekent echter niet dat verzoekers oom een 'beperkt risicoprofiel' heeft. Er worden immers talloze onschuldigen en personen waarvan enkel vermeend werd dat ze misschien banden hebben met de taliban aan arbitraire detentie en vervolging blootgesteld. Verzoeker heeft zelf enkele voorbeelden belicht van familieleden die aan een dergelijke vervolging werden blootgesteld en heeft aangegeven dat het huis van zijn oom als punitieve maatregel vernield werd. Dat verzoeker zelf geen actief lid was van de taliban is correct, maar duidt geenszins op de mogelijke ongegrondheid van zijn vrees voor vervolging. Bovendien dient er rekening gehouden te worden met de vervolging wegens het hebben van een politieke opinie of een toegeschreven politieke opinie. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op de subjectieve gevoelens van de dossierbehandelaar die bepaalde zaken niet logisch vindt, maar dat er geen enkel objectief element aan de basis van de beslissing ligt. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat de conclusie omtrent de veiligheidssituatie in de provincies Punjab, Sundh, Balochistan en Pck niet lijkt te kloppen met objectieve rapporten. Bovendien heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nagelaten te verduidelijken in welke stad verzoeker zich zou moeten hervestigen. In zoverre Karachi in ogenschouw zou worden genomen, stelt verzoeker dat objectieve elementen wijzen op de ongeschiktheid van Karachi als intern vestigingsalternatief. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft niet aangetoond dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zich elders in Pakistan vestigt.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: de Italiaanse beslissing tot erkenning als vluchteling van verzoekers broer I. S. van 23 juni 2014, een kaart van Swat, een rapport van het International Displacement Monitoring Centre, een rapport van The Long War Journal, een rapport van Amnesty International, een rapport van het Institute for Social Policy and Understanding, een rapport van Sohail Ahamd, een rapport van International Crisis Group, vijf rapporten van de UNHCR, een rapport van de Australische overheid, een rapport van Home Office, een rapport van Radio Free Europe/Radio Liberty, een rapport van HRCP en een persartikel.

Per aanvullende nota d.d. 18 november 2014 bezorgt verzoeker de Raad twee gehoorverslagen van de asielpcedure van zijn broer in Italië met vertaling.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in

artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift dat zijn vermeende broer in Italië erkend werd als vluchteling en voegt aan zijn verzoekschrift een beslissing tot erkenning als vluchteling toe. Per aanvullende nota bezorgt verzoeker de Raad twee gehoorverslagen van zijn vermeende broer in Italië. De Raad stelt echter vast dat de verklaringen van verzoekers broer in Italië en verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verschillende tegenstrijdigheden en incoherenties bevatten met betrekking tot kernaspecten van verzoekers asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker dat zijn oom H. J. samenwerkte met de taliban en tegen hem en zijn broer begon te preken dat zij voor de Islam moesten werken, waarop zijn broer de taliban vervoegde en een training bij hen volgde (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat zijn broer met zijn oom instemde en met zijn oom begon samen te werken (stuk 13, vragenlijst, p. 3). Verzoekers broer verklaarde in het kader van zijn asielaanvraag in Italië daarentegen dat hij met geweld verplicht werd de heilige oorlog te strijden. Verzoekers broer verklaarde immers dat hij in de moskee zat, toen er een tiental talibs kwamen en alle aanwezige jonge mannen meenamen (aanvullende nota verzoeker, stuk 1, gehoorverslag 21 mei 2014, p. 3). Ook tijdens het tweede gehoor van verzoekers broer in Italië verklaarde hij dat hij in de moskee opgepakt werd door de taliban (aanvullende nota verzoeker, stuk 2, gehoorverslag 23 juni 2014, p. 4). Daarnaast stelt verzoeker dat zijn broer een training volgde bij de taliban en vijftien à achttien dagen later terugkeerde (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Verzoekers broer verklaarde daarentegen dat hij een training volgde van ongeveer drie maanden alvorens hij terugkeerde naar het dorp (aanvullende nota verzoeker, stuk 2, gehoorverslag 23 juni 2014, p. 4; aanvullende nota verzoeker, stuk 1, gehoorverslag 21 mei 2014, p. 3). Verder stelt verzoeker dat zijn oom hem en zijn broer in de periode van 2006/2007 vroeg de taliban te vervoegen en dat zijn broer sinds 2006 bij de taliban actief is (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 13). Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor op 7 mei 2014 dat zijn broer nog steeds samenwerkt met de taliban (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Verzoekers broer verklaarde daarentegen dat hij pas in april 2008 werd verplicht zich bij de taliban te vervoegen en dat hij bij hen bleef tot 28 april 2009, toen hij erin slaagde te ontsnappen (aanvullende nota verzoeker, stuk 1, gehoorverslag 21 mei 2014, p. 3; aanvullende nota verzoeker, stuk 2, gehoorverslag 23 juni 2014, p. 3). Aangezien verzoeker verklaarde dat hij pas in 2010 het contact verloor met zijn broer, is het geenszins aannemelijk dat verzoeker hiervan niet op de hoogte is en stelt dat zijn broer nog steeds actief is bij de taliban (stuk 5, gehoorverslag, p. 13, 16). Dit wordt verder bevestigd doordat uit de verklaringen van verzoeker en zijn broer klaarblijkelijk kan worden afgeleid dat zij gedurende een bepaalde periode tezamen bij hun oom in Karachi verbleven. Zo

verklaarde verzoeker dat hij tussen mei en december 2010 bij zijn oom langs vaderszijde in Karachi verbleef (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Verzoekers broer verklaarde voor de Italiaanse asielinstanties dat hij op 28 april 2009 de taliban kon ontvluchten en in mei 2009 naar zijn oom langs vaderszijde in Karachi ging (aanvullende nota verzoeker, stuk 1, gehoorverslag 21 mei 2014, p. 3). Verzoekers broer zou steeds bij deze oom verbleven hebben tot aan zijn vertrek uit Pakistan op 1 april 2012 (aanvullende nota verzoeker, stuk 1, gehoorverslag 21 mei 2014, p. 2, 3, 4; aanvullende nota verzoeker, stuk 2, gehoorverslag 23 juni 2014, p. 5). Bovendien verklaarde verzoeker dat deze oom het enige familielid is dat buiten Swat woont (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6). Bijgevolg stelt de Raad vast dat verzoeker en zijn broer in de periode tussen mei en december 2010 klaarblijkelijk beiden bij hun oom in Karachi verbleven. Verzoekers verklaringen dat zijn broer sinds 2006 bij de taliban ging en zij sinds 2010 contact verloren, kan dan ook geenszins overtuigen, aangezien verzoekers broer verklaarde dat hij tussen mei 2009 en april 2012 bij zijn oom in Karachi verbleef (stuk 5, gehoorverslag, p. 13; aanvullende nota verzoeker, stuk 1, gehoorverslag 21 mei 2014, p. 2, 3, 4; aanvullende nota verzoeker, stuk 2, gehoorverslag 23 juni 2014, p. 5). Ook verzoekers verklaring dat zijn broer vluchtte toen het leger Swat binnenviel, maar dat hij niet weet wat er met hem gebeurde en dat hij waarschijnlijk bij de taliban was en deed wat de taliban deed, kan bijgevolg geenszins overtuigen (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker en zijn vermeende broer ook met betrekking tot de inval bij hen thuis tegenstrijdige verklaringen afleggen. Zo verklaarde verzoeker dat deze inval plaatsvond op 13 april 2010 (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Verzoekers broer verklaarde daarentegen dat de autoriteiten in oktober 2009 zijn ouderlijke huis binnenvielen (aanvullende nota verzoeker, stuk 1, gehoorverslag 21 mei 2014, p. 3). Tevens stelt verzoeker dat er geen aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd, terwijl zijn broer voor de Italiaanse asielinstanties verklaarde dat zijn vader wel degelijk een aanhoudingsbevel ontving (stuk 5, gehoorverslag, p. 14; aanvullende nota verzoeker, stuk 1, gehoorverslag 21 mei 2014, p. 3; aanvullende nota verzoeker, stuk 2, gehoorverslag 23 juni 2014, p. 6).

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de erkenning als vluchteling van zijn broer in Italië wijst op de gegrondheid van zijn vrees en de waarachtigheid van zijn relaas, stelt de Raad vast dat op basis van de bovenstaande vaststellingen geenszins geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Tevens merkt de Raad op dat iedere asielaanvraag individueel dient te worden behandeld. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt werkelijk de broer te zijn van de persoon van wie hij een beslissing tot erkenning als vluchteling in Italië en twee gehoorverslagen neerlegt. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker geenszins documenten neerlegt die de familiale band tussen hem en I. S. kunnen staven. Bovendien leggen verzoeker en zijn vermeende broer tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot hun familiale samenstelling. Zo verklaart verzoeker dat hij drie broers en twee zussen heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Verder stelt verzoeker dat hij de oudste van de broers is en dat I. S. drie jaar jonger is dan hem (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Verzoekers vermeende broer verklaarde ten opzichte van de Italiaanse asielinstanties daarentegen dat hij slechts twee broers en twee zussen heeft en dat deze beide broers jonger zijn dan hem (aanvullende nota verzoeker, stuk 1, gehoorverslag 21 mei 2014, p. 3).

Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker bijzonder onwetend bleek omtrent de activiteiten van zijn vermeende broer en zijn oom die bij de taliban actief was, in het bijzonder gezien de bovenstaande vaststellingen dat zij gedurende een periode bij dezelfde oom hebben verbleven en aldus redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker hierover met zijn broer zou hebben gesproken. Zo weet verzoeker niet wat er met zijn broer gebeurde toen het leger Swat binnenviel (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Verzoeker zou zich hier bovendien nooit naar geïnformeerd hebben bij zijn broer (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Met betrekking tot zijn oom weet verzoeker dan weer niet welke rang hij had bij de taliban (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker, gevraagd naar acties die zijn oom deed bij de taliban, slechts een actie kan opnoemen waarbij zijn oom de taliban net tegenhield om een controlepost aan te vallen (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Voor het overige stelt verzoeker slechts algemeen dat zijn oom informatie uitwisselde met de taliban over waar de legertroepen zich bevonden en 's nachts de wacht hielden (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoekers oom een talibancommandant was (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij nooit verklaard heeft dat zijn oom talibancommandant is, maar dat dit zo geïnterpreteerd werd door de dossierbehandelaar, stelt de Raad vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn oom een commandant was bij de taliban (stuk 13, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker vervolgens expliciet gevraagd of zijn oom een talibancommandant was, waarop verzoeker bevestigend antwoordde (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Bijgevolg stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat zijn oom een talibancommandant was. Op basis van het voorgaande kan hier echter geen geloof aan worden gehecht. Overigens merkt de Raad op dat verzoekers vermeende broer

voor de Italiaanse asielinstanties met geen woord repte over een oom die commandant is bij of meewerkte met de taliban (aanvullende nota verzoeker, stuk 1, gehoorverslag 21 mei 2014; aanvullende nota verzoeker, stuk 2, gehoorverslag 23 juni 2014). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog stelt dat het niet opmerkelijk is dat personen die werken voor of met de taliban geen specifieke informatie delen met hun familieleden, stelt de Raad vast dat van verzoeker, die beweert door zijn oom te zijn ingelijfd om de taliban te vervoegen en verklaart samen met hem de nachtdienst te hebben verzorgd, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij gedetailleerde verklaringen zou afleggen omtrent de rol en de activiteiten van zijn oom bij de taliban (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11, 12). Waar verzoeker er in onderhavig verzoekschrift op wijst dat het feit dat hij zelf geen actief lid was van de taliban geenszins duidt op de mogelijke ongegrondheid van zijn vrees voor vervolging, aangezien ook het deel uitmaken van een familie die geassocieerd wordt met de taliban voldoende kan zijn om aan vervolging blootgesteld te worden, stelt de Raad vast dat verzoeker op basis van de bovenstaande vaststellingen geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zijn oom een talibancommandant was en geen geloof kan worden gehecht aan de familiale band die verzoeker beweert te hebben met I. S., die in Italië werd erkend als vluchteling.

Verzoekers geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door de door hem neergelegde documenten. Verzoeker legt voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers een aantal documenten neer waaruit blijkt dat hij geregistreerd stond als IDP, zijnde een IDP-kaart, een rantsoenkaart en een visa-kaart voor IDP. Uit de stempels op de door verzoeker neergelegde rantsoenkaart blijkt bovendien dat hij tussen november 2009 en maart 2010 verschillende keren steun kreeg. Verzoeker verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter dat zijn familie zich niet registreerde als IDP (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Geconfronteerd met de door hem neergelegde documenten, stelt verzoeker dat deze dateren van toen hij bij zijn oom was en dat zijn oom met IDP's werkte (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Verzoeker verklaarde eerder in het gehoor echter dat hij pas in mei 2010 naar zijn oom in Karachi ging, terwijl uit de rantsoenkaart blijkt dat verzoeker onder meer in november en december 2009 en in januari en maart 2010 hulp kreeg als IDP (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Dit doet bijgevolg ernstig afbreuk aan verzoekers beweringen dat hij tot mei 2010 in zijn dorp bleef en toevallig niet thuis was toen de autoriteiten zijn ouderlijke huis binnenvielen op 13 april 2010 (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 14). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn oom hem blijkbaar heeft laten registreren, maar dat hij hier het fijne niet van weet, opmerkt dat dit een direct geldelijk voordeel opleverde en erop wijst dat er veel corruptie bestaat bij het registratieproces, merkt de Raad op dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker zich klaarblijkelijk niet meer geïnformeerd heeft naar deze documenten. Immers, reeds tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker niet te weten van waar deze documenten kwamen en verklaarde hij slechts dat zijn oom deze misschien maakte (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 16). Hierop werd verzoeker, die verklaarde nog in contact te staan met zijn ouders, de kans gegeven om zich omtrent deze documenten te informeren en bijkomende verklaringen neer te leggen na het gehoor, hetgeen verzoeker naliet (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 6, 17). Het is niet ernstig dat verzoeker zich beperkt tot het neerleggen van een aantal documenten, met de intentie om zijn vluchtrelaas te ondersteunen, geen minimale toelichting kan geven, noch inspanningen leverde om zich hierover te informeren.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog stelt dat de documenten geen informatie bevatten die toelaat hem te identificeren, zoals een foto of een handtekening, stelt de Raad dat verzoeker nog steeds in gebreke blijft deze documenten, die hij overigens zelf bijbracht, te duiden, meer nog, verzoeker lijkt er zelfs afstand van te willen nemen. Verzoekers onwetendheid omtrent deze documenten en de vaststelling dat verzoeker ook in onderhavig verzoekschrift geen concrete verklaringen aflegt met betrekking tot deze documenten, maar slechts algemeen verwijst naar de politieke banden van zijn oom en de corruptie in het registratieproces, ondermijnen dan ook ernstig verzoekers geloofwaardigheid.

De verwijzing naar algemene rapporten omtrent de vervolging van personen die gelinkt worden aan de taliban en registratie van IDP's volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, beschikt verzoeker in Pakistan over een intern vestigingsalternatief om de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten in het noordwesten te ontlopen gelet op de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Pakistan*" "*Actuele veiligheidssituatie*" van 18 februari 2014 en COI Focus "*Pakistan*" "*Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht*" van 26 november 2013) en de aanvullende nota (COI Focus "*Pakistan*" "*Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht*" van 19 september 2014). Uit deze objectieve informatie blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Uit voormelde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats. De Raad is van oordeel dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoeker zou zich kunnen vestigen in één van de Pakistaanse grootsteden, waarbinnen verzoeker zich moeiteloos zou kunnen integreren. De Raad stelt immers vast dat verzoeker een gezonde volwassen man is, die twaalf jaar gestudeerd heeft, een diploma heeft en naast Pashtou ook Urdu en Engels spreekt (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 4, 5). Tevens verklaarde verzoeker dat zijn ouders een groot huis hadden en wilden dat hij school liep (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Bovendien heeft verzoeker een oom in Karachi die er verschillende huizen bezit en er als vastgoedmakelaar werkt, bij wie hij naar eigen zeggen reeds acht maanden verbleef (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Verzoeker toont dan ook niet aan waarom hij zich niet in een ander deel van Pakistan, zoals in de stad Karachi waar hij reeds een aantal maanden verbleef, zou kunnen vestigen (stuk 5, gehoorverslag, p. 4).

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten, mede in het licht van wat voorafgaat, voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift de mogelijkheid tot een intern vestigingsalternatief in Karachi betwist en verwijst naar de aan het verzoekschrift toegevoegde rapporten van HRCP en Radio Free Europe/Radio Liberty en een persartikel, stelt de Raad vast dat deze de veiligheidssituatie in Karachi bespreken en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar vermelden niet dat er in Karachi een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift tevens de veiligheidssituatie in Balochistan betwist en verwijst naar de aan het verzoekschrift toegevoegde rapporten van de UNHCR, de Australische overheid en Home Office, stelt de Raad vast dat deze *in casu* niet dienstig zijn, gelet op het intern vestigingsalternatief waarover verzoeker beschikt in Karachi.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF